विकीर्य केशान् विगलत्स्रजः सुतं शुशोच चित्रं कुररीव सुस्वरं ॥५२॥
अहो विधातस्त्वमतीव बालिशो यस्त्वात्मसृष्ट्यप्रतिरूपमीहसे ।
परे नु जीवत्यपरस्य या मृतिर्विपर्ययश्चेत् त्वमसि ध्रुवः परः ॥५३॥
न हि क्रमश्चेदिह मृत्युजन्मनोः शरीरिणामस्तु तदात्मकर्मभिः ।
यः स्नेहपाशो निजसर्गवृद्धये स्वयं कृतस्ते तमिमं विवृश्चसि ॥५४॥
त्वं तात नार्हसि च मां कृपणामनाथां त्यक्तुं विचक्ष्व पितरं तव शोकतप्तं ।
अज्ञस्तरेम भवताप्रजडुस्तरं यद्वान्तं न याच्ञ्यकरुणेन यमेन दूरं ॥५५॥
उत्तिष्ठ तात त इमे शिशवो वयस्यास्त्वामाह्वयन्ति नृपनन्दन संविहर्तुं ।
सुप्तश्चिरं क्ष्यशनया च भवान् परीतो भुङ्क्ष्व स्तनं पिब शुचो हर नः स्वकानां ॥५६॥
नाहं तनूज ददृशे हतमङ्गला ते मुग्धस्मितं मुदितवीक्षणमाननाब्जं ।
किं वा गतो ऽस्यपुनरन्वयमन्यलोकं नीतो ऽघृणेन न शृणोमि कला गिरस्ते ॥५७॥
विलपन्त्या मृतं पुत्रमिति चित्रविलापनैः ।
चित्रकेतुर्भृशं तप्तो मुक्तकण्ठो रुरोद ह ॥५८॥
तयोर्विलपतोः सर्वे दंपत्योस्तदनुव्रताः ।
रुरुदुः स्म नरा नार्यः सर्वमासीदचेतनं ॥५९॥
एवं कश्मलमापन्नं नष्टसंज्ञमनायकं ।
ज्ञात्वाङ्गिरा नाम मुनिराजगाम सनारदः ॥६०॥

इति श्रीभागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां वैयासिक्यां
षष्ठस्कन्धे चित्रकेतूपाख्यानं नाम
चतुर्दशो ऽध्यायः ॥